La posteritat cega

«Creem arxius informàtics que queden suspesos en la fragilíssima matèria magnètica de les targetes de memòria i dels discs durs»

La fotografia és un art del nostre temps, a través del qual se cerca la bellesa i s'intenta comunicar estats emocionals i inquietuds morals. La fotografia és també un document social que ens interpel·la directament a la memòria i a la consciència, però és un document fràgil, cada vegada més fràgil.
La fotografia, com passa amb moltes altres disciplines, s'estén més enllà dels límits estrictes que la descriuen. Per exemple, tot i que a qualsevol pel·lícula, a part del director hi ha també un responsable de la fotografia, la diferència amb la fotografia normal és evident. En el cinema, el propòsit primordial consisteix a crear una base a través de la qual poder projectar les imatges en moviment i no necessita un suport sòlid per ser contemplat directament. Ningú perd ni un moment mirant-se la carcassa d'un DVD o una antiga bobina de cel·luloide, perquè són objectes inanimats que no ens transmeten res per si mateixos, a tot estirar ens poden evocar altres coses, però tenen poc a veure amb el contingut del film.
La fotografia, en canvi, necessita ser reproduïda damunt d'un suport sòlid i permanent, sigui en paper fotogràfic, en un diari o en un llibre imprès. Les imatges que contemplem a través de les pantalles es queden a mig camí, perquè són fugisseres i ens transmeten una sensació falsa de lluminositat, són com el reflex en un mirall. La majoria dels que utilitzem càmeres digitals simplement estem jugant a fer fotografies, és una mica com quan de petits ens regalaven aquelles càmeres de fireta que, en prémer el disparador, sortia una carona somrient a través de l'objectiu i sonava una botzina.
Ara no fem fotografies, creem arxius informàtics que queden suspesos en la fragilíssima matèria magnètica de les targetes de memòria i dels discs durs. Tot això desapareixerà un dia o altre i no en quedarà cap rastre. Lector com sóc de les revistes i dels blogs de fotografia, em sorprèn que gairebé no es parli mai d'aquest tema. Les impressores i els sistemes que acaben convertint les imatges en objectes que es poden tocar i contemplar directament, sembla que no els interessa gens ni mica.
Ens gastem milers d'euros en càmeres i després no som capaços de traduir el resultat del que fem a una realitat tangible que transcendeixi en el temps. El món de la fotografia s'ha de plantejar aquest problema, si no volem que es doni la paradoxa que, tot i viure en l'època que més fotografies produïm, no en deixem cap per a la posteritat.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/11/05/posteritat-cega/812990.html?utm_source=rss